

foranlediget Fremkomsten af dette Forslag, nemlig Spørgsmaalet om Skatteudbetaling til Kommunerne, er mellem de Formaal, man attraaede, saa er det ikke Tilfældet. Man kan tværtimod sige, at et Forslag om, at Højre vilde yde sin Medvirkning til en Omlægning af Skatter, saaledes at Skattebyrden mere end hidtil kom til at hvile, hvor Skatteevnen er, blev absolut forkastet. Jeg tror altsaa, at jeg er i god Overensstemmelse med det, der den Gang var det samlede Højrepartis Stilling lige over for Spørgsmaalet om en Indkomstskat, naar jeg har udtalt som mit Standpunkt: Ingen Indkomstskat uden tvingende Nødvendighed! — Der er ingen Tvivl om, forekommer det mig, at de her forudsatte Betingelser for Dækning gennem en Indkomstskat ikke ere til Stede, og den Indkomstskat, som man har erklæret sig villig til at medvirke til, ligner ikke ret meget den her foreslaaede Indkomstskat.

Vil man imidlertid nu desuagtet vedtage en Indkomstskat, saa forekommer det mig at være rimeligt og billigt, at man opstiller samme Vilkaar for sin Tilslutning dertil som de, der ere opstillede af et Højremindretal i det andet Ting. Jeg overhørte ikke, at det blev sagt af en æret foregaaende Taler (Madsen-Mygdal); at Forslaget var enstemmigt vedtaget i det andet Ting; men da han ikke tilføjede, at det var vedtaget med Forbehold fra et Højremindretals Side, vil jeg udtrykkeligt gøre opmærksom paa, at saaledes forholder det sig. Dette Forbehold findes i den Betænkning, der blev afgiven den 20de Marts 1897 af Folketingets Udvalg. Forbeholdet gik ud paa — enhver kan jo, om han vil, efterse, om mit Referat er rigtigt — at der samtidigt skulde foretages Forandringer i de gældende Bestemmelser for de personlige Kommuneskatter. — Jeg vil ønske og haabe, at Højreflertallet i dette Ting vil stille sig paa samme Standpunkt, som Højremindretallet i Folketinget har indtaget. Og det forekommer mig, at de forskellige Bemærkninger, der ere fremkomne om, at der nødvendigvis maa finde Forandringer Sted i de nugældende Regler for den kommunale Beskatning, naar dette Lovforslag skal føres igennem — Bemærkninger, der dog, saa vidt jeg har hørt, kun have gældt Kjøbenhavn og Købstæderne — kun kunne støtte dette Forbehold fra Højremindretallets Side i Folketinget. Man bør gaa et Skridt videre, nemlig at forlange Forandring ogsaa med Hensyn til Beskatningen til Sognekommunerne og ikke

blot med Hensyn til Beskatningsreglerne her i Kjøbenhavn og i Købstæderne.

Men det forekommer mig rigtignok ogsaa, at man maa være berettiget til at stille Fordring om, at man fjerner saa odiøse Bestemmelser som dem, der findes i det foreliggende Forslag, om, at Skatteborgerne skulle være forpligtede ikke blot til Selvangivelse af deres Indtægt og Formue, men at de ogsaa skulle være forpligtede til at gøre denne Selvangivelse efter et vilkaarligt af Finansministeren foreslaaet Skema, der kan gaa i en Detail om vedkommendes hele økonomiske Stilling, som efter min Mening ingen frihedskærr Mand kan være tjent med at underkaste sig. Et er, om man kommer til Selvangivelse som her i Kjøbenhavn, fremtvungen i alt Fald i mange Tilfælde ved det System, som den højtærede Finansminister ikke vilde anbefale; at man stadig forhøjer Ligningen, indtil Folk komme til Selvangivelse. Thi her i Kjøbenhavn er der jo dog kun Tale om en summarisk Selvangivelse, hvorimod det her foreliggende Forslag betinger en Angivelse i en Detail, som slet ikke er begrænset i Forslaget. Det berør fuldstændig vilkaarligt paa Finansministeren, hvor detaillerede Oplysninger skulle være om alt, hvad der vedrører den skatteydendes økonomiske Forhold, baade hans Formue og hans Indtægt af de forskellige Kilder, hans Gældsforhold osv.; nok sagt, det hele skal lægges paa Bordet. — Jeg har selvfølgelig ikke overset den Tavshedspligt, som er paalagt; men jeg tror ikke, at ret mange for Alvor ville sige, at denne Tavshedspligt vil føre til Tavshed om det, der er oplyst. Man maatte lidet kende den Tilbøjelighed, der desværre er saa stærkt udviklet hos os, til at interessere sig for Naboers og andres personlige Forhold, hvis man vilde gøre sig Illusioner om, at hvad 10 eller 20 vide, ikke skulde blive noget, som omtrent alle kunne faa at vide. Jeg er i alt Fald ikke saa naiv, at jeg lægger nogen Betydning i denne Tavshedspligt. Der er et gammelt Ord, der siger, at hvad flere end to vide, ikke bliver en Hemmelighed. Men tror man da, at her, hvor der er et næsten ubegrænset Tal af indviede, Ligningskommissionen, Skattekommissærer, Overskattekommissærer og desuden de Personer, der kaldes Medhjælp, skulde alle disse tie stille? Jeg anser denne Bestemmelse ligefrem som en Plet paa Lovforslaget; det forekommer mig, at det vilde være et sørgeligt Tidens Tegn, dersom Bestemmelser som denne, der i den Grad